

blizu Turnseverina“, mi reče rumunski stražnik, ko se peljeva čez mejo; voznik pa se hudomušno nasmeje; je pač vedel, zakaj.

Ista ceremonija, kot na vsaki meji na Balkanu, se je vršila tudi tukaj. Treba je odpreti kovčeg; uradnik ti pa vidira potni list i na ogrski i na rumunski strani. Majhen potok Bahna mejí Avstrijo od Rumunije. Na

stilnic in pa menda samo en hotel, to je vse, kar zazre tvoje radovedno oko. Stopim v hotel, pozdravim pristno rumunsko: „Buna sara!“¹⁾ in zgovorimo se, da ondi prenočim.

Hotel, v katerem sem bival, je bil podoben kranjski kmečki gostilni, če ni še slabši; vsaj snažno ni bilo tako, kakor je v naši domovini. Prodajalnica, žganjarija in pivnica so bile pri tleh, v prvem nadstropju pa spalnice. Gostilničar je govoril samo „romaniescu“; dobro, da je znal njegov sin za silo nemško.

Lačen sem bil, kakor še nisem bil na potovanju. Bom li dobil kaj jesti? Zvem, da imajo samo rumunske narodne jedi. Dobro, pa jih pokusimo! Natakari mi prinese velik krožnik „čorbe“, to je juhe, v kateri je kuhano meso, krompir, korenje in še drugazelenjava. Mo-

Železna vrata.

eni strani mostu vihra rdeče-belo-zelena ogrska, na drugi pa rdeče-rumeno-modra rumunska zastava. Visoko na pečini je zapisano z belimi črkami: „Romania“. Prekoračiva most, in ker je moj „pasportul“ v redu, naju pusté v miru dalje. Z Bogom, Avstrija!

Verciorova je mala vasica brez vsakih posebnosti. Nekaj bornih poslopij, par go-

jemu želodcu je teknila prav dobro; kako bi drugemu, ne vem. Nato mi namesto pečenke prinese „piláf“, t. j. nekak „rižoto“, v katerega je vkuhano piščé²⁾. Za nameček dobim še kos sira, ki mi pa ni šel v slast. Še kozarček vina, nato pa hajdi spat, da si odpočijem za dolgo vožnjo, ki me čaka!

(Dalje.)

¹⁾ Dober večer. — ²⁾ Pile (srbsko) = piščé.

